



Ὁ Θεωρῆς βαδίζων κατ' ἰδίαν  
 μὲ ξίφος συνωμότου καὶ μανδύαν.

Φασουλῆς ἔστους πρεσβευτάς,  
 ποῦ μᾶς ἦλθαν κατ' αὐτάς.

Λοιπὸν καλῶς μᾶς ἦλθατε ἀπὸ τὰ ξένα μέρη  
 μὲ τὰ τραγούδια τῶν πουλιῶν καὶ μὲ τὸ καλοκαῖρι.  
 Λοιπὸν καλῶς μᾶς ἦλθατε καὶ πάλι ἔστην Ἀθήνα  
 ν' ἀρχίσετε τὸ κόρτε σας ἔστην τάδε καὶ ἔστην δεῖνα.  
 Καλῶς τὰ μάτια σας τὰ δηρό,  
 ποῦ λαχταροῦσα νὰ τὰ διῶ.

Μιὰ ἄμερα ἐθνωσάτε μ' αὐτὸν τὸν Σουμαδάκια,  
 κ' ἀπάνω ἔστων ἀναβρασμὸ καὶ ἔστην ἀναμπουμποῦλα  
 τῆς τόσαις φιλενάδες σας ἀφήσατε μὲ κάκια  
 κ' ἔνυ πρωὶ μαζέψατε μὲ τρόπο τὰ μπαούλα,  
 καὶ τὰ πανιά σας φούσκωσαν μὲ οὐριον ἀέρα,  
 κ' ἐπήγατε ἔστω διάολο κ' ἀκόμη παραπέρα.

Κ' ἐφύγατε κ' ἐφύγατε, ἀγαπητοὶ μᾶς φίλοι,  
 κ' ἐγὼ σᾶς ἐχαιρέτησα ἔστην βάρκα μὲ μαντῆλι,  
 κ' ἡ φιλενάδες ἐκλαψαν τὸν ἀποχωρισμὸ σας  
 κ' ὁ Θεωρῆς ἐτρόμαξε γιὰ τὸν πολὺ θυμὸ σας,  
 καὶ ἔστω Παλάτι ἔτρεξε παραίτησιν νὰ δώσῃ  
 ἀλλ' ὁμως δὲν κατώρθωσε νὰ σᾶς ἐξελέσῃ.

Καὶ μόνους μᾶς ἀφήσατε ἀπάνω εἰς τὴ θάλασσα  
 καὶ λάσπη τὸ ἐκόψατε μετὰ τοῦ Κουρτοπούλα,  
 καὶ λύπη τὴν καρδοῦλα μᾶς ἐμάρανε μεγάλη  
 καὶ δίχως σᾶς ἐγίνοντο ἔστην Κηφισσιὰ οἱ μπαλοὶ,  
 κ' ἦταν σὰν φύλλα κίτρινα ἢ γράμμις ἢ καυμένους  
 ποῦ τρέχουν ἀπ' ὀπίσω σας σὰν τῆς ἐσφυλισμένης.



Κι' ἐγὼ μὴ σὰς ἐγκάρζα σὰν ξύστρωτο γαϊδοῦρι,  
καὶ οὔτε τοῦ Τραούτεμβεργ δὲν ἔβλεπα τὴ μούρη,  
οὔδὲ τοῦ Ἄγγλου τοῦ Ρουμπόλδ τὰ γαπημένα μούτρα,  
οὔδὲ τοῦ Μπρίγκεν τὴ σπανὴ καὶ γυμνασμένη κοῦτρα,  
οὔδὲ τὸν Ἐρωτόκριτον καὶ φίλον Κουρτοπάση,  
κι' ὀλίγου δεῖν ὁ χωρισμὸς ἐκείνος νὰ μὲ σκάση.

Μὰ τώρα μὲ τὴν ἀνοιξὶ καὶ μὲ τὸ καλοκαίρι  
ἐφύσηξε λεπτὸ λεπτὸ καὶ ἥσυχο ἀγέρι,  
κι' ἐπέρασε ὁ πόλεμος καὶ ἡ ἀναμπουμποῦλα  
κι' ἐτίναξε τὰ πέταλα ἢ δόλγια Θεοδωροῦλα,  
κι' οὔδὲ φλογίζου τὸ κοινὸν οἱ στίχοι τοῦ Σιγάλα  
καὶ ἔλα μὰς καθὼς καὶ πρὶν ἔγινθησαν μέλι γάλα.

Καὶ ἤρθη ὁ ἀποκλεισμὸς τοῦ φοβεροῦ σας στόλου  
καὶ φεύγου τὰ καράβια σας καὶ πᾶν κατὰ διαβόλου,  
κι' ἐλάφρωσε ἡ θάλασσα κι' ἀνάσαναν τὰ ψάρια  
κι' οἱ Τρίτωνες πετοῦν ἔψηλά μὲ τέσσερα ποδάρια,  
κι' ἐπέρασε ἡ λύσσα σας κι' ἐκείνη σας ἡ κάκις,  
καὶ γελαστοὶ γυρίζετε ἑστὰ πρῶτα σας κονάκια.

Λοιπὸν καλῶς μὰς ἤλθατε καὶ πάλι ἑστὴν Ἀθήνα  
ν' ἀρχίσετε τὸ κόρτε σας ἑστὴν τάδε καὶ ἑστὴν δεῖνα,  
ἄς ξεχασθῆ καὶ ὁ θυμὸς καὶ τὸ πολὺ γεινάτι  
καὶ μὴ παρῆα τρέξετε νὰ φᾶτε ἑστὸ Παλάτι.

Καλῶς τὰ μάτια σας τὰ δρό,  
ποῦ ἄλαχταροῦσα νὰ τὰ διῶ.

Καλῶς τὸν Κουρτοπάση μὰς μὲ τόσαις ὠμορφάδες,  
ὅπου μὰς ἔφυγε σπανὸς κι' ἐγύρισε μὲ γένεια...  
ἀρχίνα τὰ τσακίσματα καὶ τῆς πολλαῖς γλυκάδες  
καὶ τώρα γιὰ τρεχάματα καμμιὰ δὲν θάχης ἔννοια,  
κι' αὐτε θὰ τρέχης ὅπως πρὶν μετὰ μανίας τόσης  
νὰ δείχνης ἑστὸν Θεόδωρον σφοδρὰς διακοινώσεις.

Κι' ἂν θὲς νὰ δῆς τὸν Θεοδωρῆ, δὲν θὰ τὸν δῆς σὰν πρῶτα  
νὰ σφιγγῆ ξίφος, νὰ κλωτσῆ, νὰ γίνετα καμίνι...  
ἑστῆς Κηφισιάς τὸν πλάτανο περνᾷ ζωὴ καὶ κότα  
καὶ μὲ τοὺς μπαξεβάνηδες γλεντᾷ καὶ κουτσοπίνει.  
Ἡμέρωσε τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο λεοντάρι,  
ποῦ ἔπυλθησε καὶ σὰς κι' ἐμᾶς γιὰ πράσινο χαβιάρι.

Καλῶς καὶ τὸν Τραούτεμβεργ τῆς προσφιλοῦς Αὐστρίας,  
ὅπου καὶ πάλιν δείγματα μὰς ἔδωσε λατρείας,  
ποῦ κατακόβεται γιὰ μὰς καὶ τὸ καλὸ μὰς θέλει,  
ποῦ μὰς ταΐζει ζάχαρι, ποῦ μὰς ποιῆζει μέλι,  
ποῦ ὅλοι τὴν λατρεύομε σὰν κακὸ χρόνον νᾶχη  
καὶ ἑστὸν Δουζίνα κάθεται μονάχα τὸ στομάχι.

Καλῶς τὸν καὶ τὸν Μπρίγκεν μου τὸν πολυζηλεμένο  
μὲ τὰ θρεμμένα μάγουλα κι' ἐκείνη τὴ φαλάκρα...  
πολὺ τὸν ἐπεθύμησα καὶ τοῦτον τὸν καῦμένο,  
γιατὶ κι' αὐτός, ἂν μὰς ἴδῃ ἑστὸν πηγαδιοῦ τὴν ἄκρα,  
ἀμέσως θὰ μὰς δώσῃ μὴ νὰ πᾶμε εἰς τὸν πάτο,  
καὶ κάνει γιὰ χατῆρι μὰς τὸν κόσμον ἄνω κάτω.

Καλῶς τὸν δά καὶ τὸν Ρουμπόλδ, ποῦ ἄλλος δὲν τὸν φθάνει  
σ' ἐκεῖνο τὸ Ἑγγλέζικο κι' Ἀράπικο μπουρίνι,  
ὅπου τὴν πόρτα βρόντηξε ποτὲ ἑστὸν Δεληγιάννη  
καὶ παρ' ὀλίγον ἔλειψε ὁ πόλεμος νὰ γίνῃ.

Καλῶς τὸν τὸν Ἑγγλέζο μὰς μὲ τὴ χολὴ ἑστὰ χεῖλη...  
σὲ χαιρετᾷ ὁ Θεοδωρῆς καὶ ὅλοι τοῦ οἱ φίλοι.

Λησιμόνησε τὴν ἔξαψιν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης,  
δὲν θὰ κινῆ τὰ νεῦρα σου ὁ γαῦρος Δεληγιάννης,  
καὶ ὅταν περισσότερον κοιτᾷ ἢ μπράντι πίνης,  
βρόντα τὴν κάθε πόρτα σου σὰν θὲς νὰ ξεθυμάνης.  
Δὲν θὰ σοῦ μπαίνω οὔτ' ἐγὼ σὰν πρῶτα ἑστὸν ρουθοῦνι,  
καὶ οὔτε τὸ «Κηρύξατε τὸν πόλεμον» τοῦ Δούνη.

Καλῶς τὸν δά καὶ τὸν Μουί, τὸν πρέσβυν τῆς Γαλλίας,  
τῆς κατὰ Ἐξαρχόπουλον λαμπρὰς Ἀεῖθαλίαις,  
ὅπου ἐν μέσῳ τῆς βροῆς καὶ τοῦ βρασμοῦ ἐκείνου  
μὰς ἔδωσε τὴν ποθητὴν γραμμὴν τοῦ Βερολίνου,  
ἀλλ' ὕστερα μετάνοιωσε καὶ μὰς τὴν ἑστὴν πάλι,  
κι' ἐμείναμε μὲ λάχανα ἑστὸν πρῶτο μὰς τὸ χάλι.

Καὶ πᾶνε τόσα χρήματα ἀδίκως ἑστὴν σαμπάνια,  
καὶ πᾶν ἀδίκως τὰ χρυσᾶ τοῦ Θεοδωρῆ στεφάνια,  
καὶ πᾶν ἀδίκως τὰ βιολιά, τὰ φῶτα κι' ἡ ρετοίνας,  
καὶ τὸ τσουμποῦσι κι' ὁ χορὸς καὶ ἡ φωναῖς ἐκείνας.  
Ἄχ! τί μὰς ἔκαμες, Μουί, ὀλίγον συλλογίσου...  
ἀκόμη μένει ἐν ἑσῷ ἡ τρομερὰ φωνὴ σου.

Ἄλλ' ὅμως ρίγος ἡδονῆς αἰσθάνομαι ἑστὸν σῶμα  
κι' ἀπὸ χαρὰν ἀνεκφραστον τὰ στήθη μου πηδοῦν,  
διότι βλέπω νὰ πατῆ τῶν Ἀθηνῶν τὸ χῶμα  
κι' ὁ τῆς Τουρκίας πρεσβευτῆς, ὁ Μπέης Φεριδούν.  
Ἦ Μπέη μου παμφίλτατε μὲ τὸ κοντὸ σου φέσι,  
ἀπὸ τὴν Πόλι τί καλὸ μὰς ἔφερες πεσκέσι;

Ἦ! πόσον μὲ παρηγορεῖ αὐτὸς ὁ ἐρχομὸς σου...  
εἰς τὸν ὄντᾳ σου θάρχωμαι νὰ πίνωμε σερμπέτι,  
καὶ θάμαι ὅπως πάντοτε ὁ μόνος σύντροφός σου...  
δὲν σ' ἔχω γιὰ κακὴ καρδιά, δὲν σ' ἔχω γιὰ σεκλέτι.  
Ἐλα κοντὰ μου κάθησε καὶ βάλε τὸ φακίολι,  
νὰ δῆς καὶ τὴν Βασιλικὴ πῶς πάει μὲς ἑστὴν Πόλι.

Καὶ ἂν εἰς τὸ Γκριτζόβαλι σὰς ἑσπᾶσαμε τὰ μούτρα  
κι' ἂν μὰς τὰ σπᾶσατε καὶ σεῖς ἀπάνω εἰς τὴν Κοῦτρα,  
Για γνίς ὅλντοῦ, βρὲ ἀδελφέ, συνέβη κάποιον λάθος,  
καὶ μεταξύ μὰς δι' αὐτὸ ἄς μὴν ὑπάρχη πάθος.  
Κι' ἂν πολεμοῦμε, Φεριδούν, κι' ὁ ἕνας ἄλλον σφάζῃ,  
μὲ τοῦτο τὴν φιλίαν μὰς θαρρῶ πῶς δὲν πειράζει.

Ἄς ἀλληλοσφαζώμεθα μὲ λύσαν, ἀδελφέ μου,  
χωρὶς ποτὲ προκήρυξιν νὰ κάμνωμεν πολέμου,  
εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν ἄς πίπτωμεν προθύμως,  
ἄς πολεμοῦμεν κλέφτικα καὶ ὄχι ἐπισήμως,  
χωρὶς νὰ πταίῃ κι' ἡ Ἑλλάς καὶ ἡ Ψηλὴ σας Πύλη,  
καὶ οὔτω πῶς διὰ παντὸς νὰ ζήσωμεν ὡς φίλοι.

Λοιπὸν καλῶς μὰς ἤλθατε εἰς τὴν Ἀθήνα πάλι,  
ὁ πρέσβεις τῶν Δυνάμεων, μικροὶ τε καὶ μεγάλοι.  
Ξεχάσετε τὸν Θεοδωρῆ, ἀφήστε τὰ γεινάτια,  
κι' ἐλάτε ὅλοι γύρω μου νὰ σὰς φιλῶ ἑστὰ μάτια.  
Καλῶς τὰ μάτια σας τὰ δρό,  
ποῦ ἄλαχταροῦσα νὰ τὰ διῶ.